

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 491/2020
11.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Гордана Примовић, адвокат у ..., против тужених: ББ из ..., ... и ВВ, ..., чији је пуномоћник Владан Јевтић, адвокат у ..., ради искључења оснивача, вредност предмета спора 100.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж 510/20 од 17.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 510/20 од 17.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 510/20 од 17.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Привредног апелационог суда Пж 510/20 од 17.06.2020. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Привредног суда у Краљеву П 280/18 од 26.11.2019. године којим је одбачен захтев тужиоца да се тужени искључе из друштва са ограниченом одговорношћу „ГГ“ ..., чиме им престаје статус чланства и обавезан је тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 31.840,00 динара.

Против другостепеног решења тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Позвао се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

У одговору на ревизију, тужени су предложили да се ревизија тужиоца одбаци као недозвољена.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег

интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Другостепеним решењем је потврђено решење о одбацивању тужбе са тужбеним захтевом за искључење тужених из привредног друштва, са ограниченом одговорношћу, и престанак статуса чланова друштва, коју тужбу је поднео тужилац, физичко лице и суоснивач привредног друштва. Према налажењу другостепеног суда члан друштва није активно легитимисан за подношење овакве тужбе, у смислу одредбе члана 196. став 1. Закона о привредним друштвима. Ради се о разлогу за одбијање тужбеног захтева, али како одбацивањем тужбе тужилац није доведен у неповољнији положај од онога у коме би био да је тужбени захтев одбијен, то је потврђено решење о одбацивању тужбе.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије. Није потребно ново тумачење назначене норме, нити уједначавање судске праксе, јер се ревизијом не указује на другачије одлучивање судова у истоврсној чињеничноправној ситуацији. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране нижестепених судова, што само по себи није довољан разлог за дозвољеност посебне ревизије. Битне повреде одредаба парничног поступка, на које се позива ревидент, нису законски основ са кога се може изјавити посебна ревизија.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији.

Одредбом члана 420. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Одредбом става 2. овог члана, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредаба члана 410. у вези са чланом 479. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20) и одлучио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се не може изјавити.

Одредбом члана 420. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Одредбом става 2. овог члана, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена. Одредбом члана 480. став 2. Закона прописано је да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку у привредним споровима сходно се примењују остале одредбе овог закона. У привредним споровима, спорови мале вредности, по члану 487. став 1. Закона о парничном поступку су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Ставом 3. истог члана прописано је да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.).

Тужба је поднета дана 20.06.2018. године. Вредност предмета спора ревизијом побијане правноснажне пресуде износи 100.000,00 динара, што по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 846,45 евра. Како се ради о спору мале вредности ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. Закона о парничном поступку, ревизијски суд је ревизију одбацио као недозвољену.

Одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић